

Г. Д. е на 37 години. Все още не е изпитала радостта да има дете. Копнежът ѝ ясно проличава в процеса на оцялостяване. Дали има някаква по-дълбока причина, свързана с личната карма на Г. Д. или е намесена и родовата? Какво трябва да се направи, за да се сбъдне този копнеж?

Б. Как изглежда коридора на съзнанието?

Г. Тъмно е.

Б. Друго какво ти прави впечатление в него?

Г. Самата аз светя... още една врата ми свети.

Б. Това е първата врата вляво ли?

Г. Да.

Б. Да. Това е първият свят, в който трябва да влезеш през тази врата, която ще те отведе в света на твоето подсъзнание. Влез през тази врата и ми опиши това, което виждаш и чувстваш в света на своето подсъзнание?

Г. Виждам едно дърво, има буря..... много сериозна буря....

Б. И ти там с какво усещане си, какво чувстваш там!

Г. Тъмно е. Плашещо ми е.....

Б. Добре. Да видим как се разгръща визията ти, усещането ти, какво се случва?

Г. Не знам.... Под това дърво съм, няма нищо друго.

Б. А ти там как изглеждаш.... като погледнеш сцената отстрани, как се виждаш там до дървото?

Г. Не мога да разбера защо съм там. Сцената е плашеща ... като че ли аз не се страхувам, не знам защо седя под това дърво, не знам... чакам нещо.... Не знам, чакам ли.... нямам представа защо съм там...

Б. Сега ще разберем защо си там, защо се озова там, когато те насочих към света на твоето подсъзнание, да видим защо си там.... Какво трябва да видиш, да почувстваш и да осъзнаеш, и е важно за теб?

Г. Нещо чакам.....

Б. Да видим какво е това, което чакаш или очакваш?

Г. Спусна се един ангел.....

Б. Така.... И какво се случва?

Г. Прегръща ме с Любов, казва че няма нищо страшно.

Б. А ти от какво беше уплашена?

Г. От самата буря!

Б. Да. И този ангел се появи, за да те прегърне, и да ти каже че няма нищо страшно. Защо няма нищо страшно? Я да го попитаме защо няма нищо страшно?

Г. Те винаги са с мен. Те ме наблюдават и ме пазят винаги.

Б. А какво ти прави впечатление в този ангел? Има ли нещо специфично?

Г. Майчина ъ любов усещам.... И закрила, грижа, любов.... Това е!

Б. Добре. Там в този свят на подсъзнанието, в който се намирате има ли нещо друго, към което иска да насочи вниманието ти и е важно за теб?

Г. Малко беззащитно момче съм. Не знам защо, като момче се усещам. Казва ми, че съм малко ангелче и аз. И че те не са ме оставили.

Б. Добре. Имате ли някаква друга работа там в света на подсъзнанието, на нещо друго трябва ли да се обърне внимание?

Г. Не виждам, не усещам нещо друго, освен че в момента сърдечната чакра ми гори....

Б. Даааа. Добре. А имаш ли чувството, че вече трябва да излезеш от света на подсъзнанието, за да вървиш към следващия свят, към следващата врата? Имаш ли такова усещане, че е приключена твоята работа там, в света на подсъзнанието?

Г. Амиии, благодаря му на ангела и се разделяме... Да продължим.

Б. Добре. Сега излез от света на подсъзнанието в коридора на съзнанието... (прекъсва Б.)

Г. Сега като се обръщам назад картината не е така плашеща всъщност. Визията е същата, тъмно е.... Дърво, което се клати сериозно от буря, но пък има и светлина. Това дърво все едно свети. Цялото свети!

Б. Дааа. И вече в теб няма страх!

Г. Не!

Б. Добре. Чудесно е това. Сега излез в коридора и се насочи към втората врата вляво, която ще те отведе в света на твоето лично несъзнавано и като влезеш през нея, ще се озовеш в света на твоето лично несъзнавано и ще ми опишеш там какво виждаш и чувстваш?

Г. Тъмна стая, само една лампа свети, нещо като нощна лампа, влизам..., няма страх, има любопитство, по-скоро някаква загадка, защото тази стая е тъмна, пък не виждам никой и нищо друго не ми прави впечатление, само тази нощна лампа свети. И тя е до прозореца.... Искам да погледна през този прозорец, обаче е много тъмно навън...

Б. Така. И да видим какво се случва и защо си там?

Г. Като че ли някой ме наблюдава....

Б. Има ли някой друг в стаята?

Г. Като че ли усещам присъствие на някой, но не го виждам.....

Б. А за себе си какво усещане имаш, там какво си?

Г. Това, което виждам, не мога да го припозная дали съм аз..... Свита в единия ъгъл на стаята.

Б. Позата какво издава? Израз на какво е?

Г. Това е все едно като ембрионче. Зародиш. Като малко дете.

Б. Но защо така си свита, студено ли е или друга е причината?

Г. Не, не е студено.

Б. А какво е?

Г. Не е и страх като че ли, не мога да разпозная чувството какво е. Защото знам, че някой ме наблюдава отвън, което би трябвало да ме плаши, но то не ме плаши. Не е и като мъка..... Недоволство, нещо такова.....

Б. Да видим как се разгръща сцената, какво се случва?

Г. Хм... Влезе баща ми.

Б. И после?

Г. Това ме плаши.

Б. А той прави ли нещо или?

**Г. Имам страх май от този човек, посяга да ме бие...., но аз не мога да го разбера
защо.**

Б. Добре... Я... (прекъсва Б.)

**Г. (Разплаква се.) Като че ли това не съм аз, а майка ми бременна с мене... Ох,
ужас!!!..... (Въздиша)**

Б. А той защо е така агресивен по отношение на майка ти и то, когато е бременна с теб?
Кое провокира в него тази агресия?

Г. Нещо я обвинява, не знам (плаче)

Б. Я смени гледната си точка, погледни все едно си в него, погледни ситуацията през

неговите очи, почувствай я с неговото сърце, да видим той какво изживява в момента?

Г. Мрази жените!

Б. А откъде идва тази негова омраза, защо той носи омраза в себе си по отношение на жените?

Г. Заради баба ми.

Б. Т.е. каква е връзката, която осъзнаваш? И като проследиш цялата тази линия, стигайки до майчината утроба, в която си ти в този момент, когато той ѝ нанася бой, как всичко това рикошира върху теб, как ти се отразява на теб, какъв отпечатък оставя в теб?..... И пречи ли ти това по някакъв начин в живота, в отношенията с хората? Т.е. какво чувстваш и осъзнаваш?

Г. Пречи... Знам, че той се е отнасял с майка ми като с предмет, по същия начин го усещам и в себе си. Незачитане на личността....

Б. Т.е. ти не зачиташ самата себе си или?

Г. Не, отсрещния! Мъжете!

Б. Т.е. като някаква реакция в теб се получава, само че по отношение на мъжете? Така, както баща ти не е зачитал майка ти, така и ти не зачиташ мъжете, така ли?

Г. По някакъв начин да, затова слабите хора не ги понасям, защото майка ми никога не е била силна по отношение на това.

Б. Добре. Я да видим там, в света на твоето лично несъзнавано как може да бъде изцелена тази ситуация, и съответно и ти да бъдеш изцелена, изчистена, освободена! Какво е необходимо да се случи?

Г. Хм... Тя картината въобще продължава, не знам защо сега майка ми се е лепнала за неговия крак все едно се моли, а на него не му пука какво се случва. Усещането е все едно съм аз, но е тя. На никъде не продължава това нещо.

Б. Може би там има още нещо, на което е необходимо да обърнеш внимание. Какво е то?

Г. Ами отвънка някой наблюдава.... Имам чувството, че е любопитен, но и безразличен към нещата, които се случват.

Б. Но кой е този някой, който наблюдава отвън? Така, хем любопитно, хем безразлично....

Г. Като че ли образа на баба ми се появява.

Б. Така. И да видим после как се разгръща.... (прекъсва Б.)

Г. Никакво отношение по това. Имам чувството, че е горда с това, че синът ѝ е направил нещо такова.

Б. Т.е. баба си ли усещаш в корена на проблема?

Г. Да.

Б. Ако трябва да видиш и да почувстваш, и да осъзнаеш нещо за нея, сега е моментът и какво е то? Това, което трябва да знаеш за баба си?

Г. Не знам... тя не обича майка ми. Изключително безразлична е към нея. Не я приема като човек.

Б. И защо? Я влез в баба си и погледни през нейните очи, почувствай през нейното сърце да видим какво изпитва тя?

Г. Понеже тя не е била щастлива и не иска и майка ми да е щастлива.

Б. Така. Има ли там нещо друго?

Г. Не знам.... Мразя я! Изключително я мразя... Като гледам баба ми, мразя и себе си.... Не си е простила.

Б. Какво е необходимо да си прости?

Г. За това, което ѝ се е случило..., поне това ми излиза и това, което знам.... че е била изнасилена и забременяла.

Б. С баща ти ли?

Г. Да.

Б. Дааа. Добре, да видим по някакъв начин разгръща ли се ситуацията, необходимо ли е да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш още нещо?

Г. Никак не е доволна от живота си.

Б. Всъщност... като се огледаш в нея, какво е необходимо да осъзнаеш за себе си?

Г. Че човек трябва да намери щастието в себе си. Никой не му е виновен. Влачене и на емоции....

Б. Добре. Има ли нещо друго в света на твоето лично несъзнавано?

Г. Не знам защо чувствам смесените чувства.... И я обичам... и я мразя от отношението към нея.

Б. Какво трябва да се случи, за да бъде излекувана цялата тази ситуация, негативната енергия да бъде преобразувана, нека да видим момента или начина на трансформация, на преобразяване?

Г. Искам да я прегърна, не знам защо искам сега да отида да я прегърна.

Б. Добре, отиди тогава и ми описвай това, което се случва.

Г. Тя е сърдита и недоволна. Аз въпреки всичко отивам да я прегърна, за да ѝ кажа, че съм ѝ простила.

Б. А ти чувстваш ли дълбоко в себе си да си ѝ простила?

Г. Поне знам, че полагам някакво усилие. Но съвсем искрено, сега в момента съвсем искрено отидох да я прегърна. Просто имах нужда да я прегърна.

Б. Добре. И като я прегръщаш какво се случва, каква е нейната реакция?

Г. От моя страна е любов...

Б. А тя как приема това, какво чувстваш от нейна страна?

Г. Тя не го приема, избутва ме с неприязън, все едно „За какво си ми тука“ Аз просто искам любов, нейната любов.

Б. Добре. И после как виждаш и чувстваш да продължават нещата?

Г. Ангелчето пак ме наблюдава....

Б. Сякаш то какво иска да ти каже или да ти подсказе?

Г. „Прости на себе си“. Не знам защо това чувам. (Разплаква се)

Б. Я да видим защо? Какво има то предвид, когато ти каза да простиш на себе си? Нека да те насочи към смисъла, значението, същността на тази прошка.

Г. Години наред бягах от нея...

Б. От прошката ли?

Г. От баба ми.

Б. Ааа, от баба ти. Но каква е връзката между прошката....?

Г. Не знам... Излиза ми това, че не останах на погребението ѝ.

Б. И ангелът как гледа на това?

Г. Не знам. Усещането е, че трябва да върна любовта към себе си.

Б. А кое и какво ще ти помогне да върнеш любовта в себе си?

Г. Да отворя сърцето си.

Б. А досега кое го е затворило?

Г. Да ѝ простя и да я приема такава, каквата е била. И да избира Любовта вместо омразата.

Б. Виж и почувствай този момент. Да видим каква промяна настъпва?

Г. Пак отивам да я прегръщам. Вече с едно такова, по-голямо желание и искам да ѝ кажа, че я обичам. Това ѝ казвам всъщност, де. Ангелът ме наблюдава и ме окуражава да не се отказвам.

Б. И после как се развиват нещата?

Г. Прегърна ме. Баба ми и тя ме прегръща! И казва, че отдавна го е чакала (плаче).

Б. А може би и ти отдавна си го чакала?

Г. Нейната прегръдката ли?

Б. Да.

Г. Да.

Б. И сега чувстваш ли вече нещата да са си на мястото?

Г. Да, чувството е страхотно! Просто....., просто човек, който не обичаш, да те прегърне...

Б. Добре, наслади се още малко на това чувство, попей го в себе си...., защото.....
(прекъсва Б.)

Г. Ангелът ме гледа доволно просто от това, което правя в момента.

Б. Дааа, и той е доволен, това означава, че сме си свършили работата, заради която сме се озовали в света на твоето лично несъзнавано и вече можем спокойно да го напуснем, отново да се озовем в коридора пред третата врата (прекъсва Б.)

Г. Искам да погледна обратно.

Б. Добре, погледни обратно. Как изглеждат нещата, като погледнеш обратно?

Г. На спокойствие и любов в картинката, която виждам.

Б. Да. Да, всичко е наред значи.

Г. Ангелът ми се усмихва и ми казва „чао“. (Смях)

Б. Добре, и ние ще му кажем „чао“ и излизаме в коридора и се озоваме вече пред третата врата, която ще те отведе в света на колективното несъзнавано. Да видим, като влезеш през третата врата, в света на колективното несъзнавано, къде се озоваваш там и какво виждаш и чувстваш?

Г. Поляна, дървета, крави... (Смях). Какво търся там, не знам.

Б. Сега ще видим.

Г. Аз препускам. Движа се с някаква кола. Не знам... Не съм пеша. Все едно летя.

Б. Върху какво се насочва погледа ти, вниманието ти, на какво трябва да обърнеш внимание там?

Г. Виждам къщата на село.

Б. Сега ще видим защо я виждаш тази къща?

Г. Защо имам чувството, че летя. Не се движа с кола, с нещо... Гледам, че майка ме чака с нетърпение и ме подканва да вляза.

Б. Но ти вече не летиш, така ли? Т. е. къде те подканва да влезеш?

Г. Вкъщи, пред вратата на двора. Не знам защо в ръцете си съм хванала едно дете. Не съм сама.

Б. В ръцете си държиш дете, така ли?

Г. Не, хванала съм го за ръка, момченце е. Така го усещам, че е момченце.

Б. Около колко годишно?

Г. Ами на три ми излиза като че ли.

Б. И какво усещане създава в теб, като насочиш вниманието си към него?

Г. Голяма любов. Обичам го това дете!

Б. А защо го обичаш?

Г. Не знам.... Усещам го, че е мое дете. Огромна Любов. Обожавам го това дете. Изключително усмихнато и живо детенце.

Б. А носи ли ти усещане за някого, когото познаваш, примерно да прилича на някой?

Г. Даа..!

Б. На кого?

Г. На Н. (Смее се)

Б. Така... Добре. И да видим какво се случва после там?

Г. Взех го вече на ръце, да не го мъча и влизам си вкъщи с усещане за гордост, че нещо съм постигнала. Това, че съм го създала това дете ми носи голямо удовлетворение. Не знам, чувствам се много добре, затова че съм майка!

Б. Добре. И нещо друго там трябва ли да видиш, да му обърнеш внимание?

Г. Сега незнайно защо и той се появи, че е там.....

Б. Т.е. как го виждаш, усещаш?

Г. Много добре. Няма напрежение между нас.... На любов.....

Б. И усещаш споделеност, така ли?

Г. Да. Което много ми е странно, но майка ми ме приема с отворено сърце. Много добре се чувствам. Няма нищо негативно тука.

Б. Да, добре. И там смяташ ли, че всичко е така, както трябва да бъде и няма нищо друго?

Г. Няма какво да ровя, просто е неестествено за мен това, което усещам.

Б. В света на колективното несъзнавано?

Г. Не, по-скоро самата ситуация ми е малко странна.

Б. Да, да, да. Но тя е точно ситуация от колективното несъзнавано... Добре...

Г. Искам да се нарадвам на това детенце. Ох, изключително е това дете! Изпълва ме просто това дете!

Б. С какво толкова те печели?

Г. Не знам. Усмивка, ъ игриви очички...

Б. Т.е. какво усещаш за характерчето му?

Г. Сърдечност, благ характер като баща си.

Б. И като се огледаш в него, в очите му, какво осъзнаваш за себе си?

Г. В очите на детенцето?

Б. Да!

Г. Че точно такава дете искам (сmee се). Не знам какво друго усещане имам....

Б. Дааа. Добре. Време ли е вече да излизаме от света на колективното несъзнавано? Свършихме ли там необходимото?

Г. (Смях) О, боже! Чакай да си направим едно селфи тримата. Не знам, извъртя ме тъй! Да запечатаме хубавия момент.

Б. Я да видим как изглеждате на селфито, как се запечата?

Г. И тримата сме усмивковци. (Смях)

Б. Добре. Сега вече всичко е наред ли е?

Г. Да! Ангелът ме поздравява. Също тати ме наблюдава и там. (Смях)

Б. Ахаа. И той доволен, така ли?

Г. И той доволен.

Б. А такаа. Добре. Хайде да излизаме тогава от света на колективното несъзнавано. Ще се обърнеш ли да видиш как е картината преди да излезеш?

Г. Обожаваме го това дете и двамата. Това остава на заден план. Щастие и любов, това виждам.

Б. Добре, чудесно! В такъв случай да излезем от света на колективното несъзнавано и да се озовем пред четвъртата, последна врата вляво в коридора, която ще те отведе в света на космическото несъзнавано. Влез през четвъртата врата да видим там каква визия и усещане възникват?

Г. По пързалката се спускам. Никога не съм се спускала май.... (Смях).

Б. Но сега се спускаш?

Г. Да, да. Водна пързалка. Нещо като тунел ми е, като че ли нищо друго не виждам, освен тази вода и пързалка.... Дете..., като дете се усещам. Виждам и други деца, но не мога да разбера какво съм. Едно момченце има пред мен. Пак сме мънички.

Пет-шест годишни сме. Поне момченцето пред мене.

Б. Но самата ситуация каква е? Защо сте там, какво правите?

Г. Амиии, забавляваме се. Такива..., тип пързалки, които..., все едно сме в кола, такива тип играчки, нали? Ама защо сме на водната пързалка, не знам? (Смях). Караме кола на водна пързалка. Весело и забавно е....

Б. И да видим защо Божествения Аз те насочи точно именно там, в света на космическото несъзнавано? Какво е необходимо да видиш, да почувстваш и да осъзнаеш там?

Г. Изведнъж стана тъмна картина със светлина в далечината, все едно някаква мълния. Стана мрачно изведнъж, но мен не ме е страх, защото съм с това момченце. Аз съм момиче. Наблюдава ме отстрани. Защо се прехвърлихме тук не знам.

Б. Да, сега ще видим защо сте там?

Г. Да ме води. Исква да разберем какво става. Но като че ли аз съм по-голяма от него. Сега се видях вече. И защо, тичайки към това място, все едно и времето лети, върви на бързи обороти и ние растем.

Б.Ахаа. И колко порасвате?

Г. Аз съм вече млада жена. Изненадващо той не расте. Той си остава същия. (Смях).

Б. Да видим защо така се развиват нещата и към какво води това?

Г. Сега аз го водя, преди той ме водеше. И искам да се грижа за него.

Б. Т.е. ти как гледаш на него?

Г. С любов. И искам да се грижа за него.

Б. Защо? От какво е породено това желание, тази потребност да се грижиш за него, точно за него?

Г. Защото носи доброта в себе си. Усмехнато е... Не знам, обичам го това дете. А не знам защо не е пораснало.

Б. Добре, да видим после как се развиват нещата, какво се случва?

Г. А бе то, като че ли продължава пък да се умялява.

Б. Интересно. Да видим докъде ще доведе всичко това, до какво?

Г. Взех го в ръцете си да го гушна, защото вече стана бебе и изведнъж се превърна в зародиш и влезна в корема ми.

Б. И какво е усещането да носиш в корема си зародиш?

Г. Чудесно! Защото точно това е детенцето.

Б. Т.е. то присъства в света на космическото несъзнавано?... Добре, и нещо друго?

Г. Нищо друго не ме вълнува. Тази картина отпред като че ли седи замръзнала. Все едно се е разцепила картината, когато скъсаш фотография как изглежда... А бе все едно нещо е прекъснало времето. Само ние се променяме. Тази мълния все едно отсече времето. И спря и замръзна. Нищо не се случва. Ние сме в някаква поляна, тъмно небе. Аз съм доволна от това, което виждам. Не знам кое е това момченце, но мен ме радва самият факт, че е точно то. Изключително дълбоки очи..., сега като се върна малко... и усмихнато ... И ме гледа с любов. И продължава да ми напомня на Н. Това е!

Б. Добре. Има ли нещо друго в света на космическото несъзнавано, на което е необходимо да обърнеш внимание или нещо друго, което трябва да се случи, да се промени евентуално, или работата там е завършена?

Г. Ангелът идва да ме прегърне.

Б. Ахаа. Значи и там всичко е наред, така ли? Ангелът е доволен?

Г. Да! Той обеща, че ще ме води, ще бъде винаги с мен, където и да отида. И ме наблюдава винаги. Подкрепа и одобряване – това виждам.

Б. В такъв случай може да излизаме от света на космическото несъзнавано и да се озовем отново в коридора на съзнанието..... (прекъсва го)

Г.(Смях!).... Чакай малко. Чакай с ангела да си направим едно селфи!

Б. Ха, ха! Сега с ангела селфи, така ли? И как изглежда, как се стопира вашето селфи?

Как изглеждате в него?

Г. Правим си муцуни..., някакви....., нали, радостни от това, че сме заедно и да отбележим хубавия момент.

Б. Добре. Сега излизаме от четвъртата врата вляво и се връщаме по коридора до първата врата вдясно. Тя е вратата, която ще те отведе в света на надсъзнанието. Влез първата врата вдясно в света на надсъзнанието и ми опиши там... (прекъсва го)

Г. Качих се на кон.

Б. Конят какъв е?

Г. Кафяв такъв....Интересното е, че..... Мъж, не мога да определя расата тука. Някакви племена са, обаче ... с тия.... то не племена точно де, тип тия негърските плитки, обаче не е негър това, не мога да го опиша точно. Не знам какви са по-скоро.

Б. А облеклото какво е?

Г. Воин е някакъв.... Отива някъде. Защо усетих, че съм аз, пък в същото време сега го наблюдавам какво прави все едно не съм аз на коня.

Б. Къде трябва да бъдеш, вътре в него или?

Г. Отстрани гледам в момента, все едно наблюдавам какво прави този мъж.

Б. Добре. Да видим какво виждаш.. (прекъсва го)

Г. Ами опожарява някакво селище.... Нахлу....Селището е такова, тип индианските племена, едно време както са живели....Едни такива сламени къщурки.... Опожари навсякъде. Той е доволен от това, което е свършил. Така сега гледам недоумяващо защо го прави това нещо.

Б. Да видим защо виждаш всичко това?

Г. Ами аз всъщност гледам филм. (Смях.) Седнала на един стол и гледам този филм. Сега картината се изнесе назад.

Б. Да, да, да. И видя как изглежда ситуацията. И какво те кара да осъзнаеш всичко това?

Г. Ама аз не само съм на стол, аз кърмя бебе. Хм. И чакаме тати да си дойде и гледам филм. Не знам.... Чувството е много хубаво, приятно. Туй бебе е навсякъде.... (Смях!) Ужас!

Б. Дааа. И там в света на надсъзнанието има ли нещо друго, на което трябва да обърнеш внимание, което трябва да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш и е важно за теб?

Г. Доволна съм от това и нищо друго не е от значение.

Б. Т.е. някаква друга работа има ли там или нещата са такива, каквито трябва да бъдат?

Г. Хм. Тати се прибра..... Има някакво притеснение в мен.....

Б. Я да видим защо възникна притеснението в теб. Като тръгнеш по нишката на това притеснение, към какво те води, откъде идва то?

Г. Ами някакъв страх, че ще остана без него, в смисъл такъв, че по-скоро съм му недостатъчна.

Б. Добре. Да видим какво е необходимо да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш в това отношение?

Г. (Дълбока въздишка) Чак.... чак ме е страх да го кажа като че ли....

Б. Какво е то?

Г. В смисъл такъв, че аз никога няма да съм му достатъчна, защото.... Или трябва да се примиря с факта че.... с факта, че ще бъде и с мъже, защото е „БИ“. Това ми излиза, това ми е притеснението.

Б. Да. А ангелът какво ще те посъветва.... Нека да потърсим неговата помощ, съвет, напътствие...

Г. „Бъди по-смела“ – това чувам.

Б. По-смела! В какво отношение да бъдеш по-смела?

Г. Да направя аз първа крачката. (Смях). Това ми излезе, защото той е притеснителен и няма да си каже нищо, за да се получи въобще нещо. Не знам....

но моето притеснение изчезна, изведнъж ангелът ме насочва към нещо друго.

Б. Така. И притеснението се изпарява, изчезва така ли?

Г. Ами няма го в момента...

Б. Да. И като постъпиш така, както той ти препоръча да направиш първа крачка ти... (прекъсва го)

Г. Ангелът е жена! (Смях) Женско лице е. Какво ме пита?.....

Б. Да! Какво се променя, когато ти изпълниш съвета на ангела да направиш първа крачка?

Г. Така мога да достигна до щастието си, това е чувството, което ми остана.

Б. Има ли там нещо друго, което е необходимо да видиш?

Г. Сега в момента, защо ангелът изглежда като детенце?? Преди беше като майка.

Б. Да видим защо се промени той по този начин в света на надсъзнанието?

Г. Хм. Бе туй ангелче пък се връща назад (Смях), умалява пак, в смисъл връща се години назад, става бебе и пак влиза в утробата ми. Нее, просто няма начин! (Смях)

Б. И какво ти се подсказва по този начин?

**Г. Един вид, за да се появи това ангелче, аз трябва да действам (Смях).... Ужас!....
Е, неее.....**

Б. Добре. Вече можем ли да излизаме от света на надсъзнанието ... (прекъсва го)

Г. Виж го сега, хили ми се насреща Ангелчето!!! (Смях)

Б. Сякаш какво ти казва с тази усмивка?

**Г. Ще стане това, което аз искам. Нали едно такова подигравателно, игриво, не
знам...някак... Каквото кажа аз, това ще става, нали. Аз командвам парада. Ако ме
искаш, значи това е. Добре. Доволна съм.**

Б. Добре. В такъв случай да излезем от света на надсъзнанието да се придвижим ...
(прекъсва го)

Г. Искам да си целуна семейството и така да изляза.

Б. Добре, целуни си семейството.

Г. Доволна съм от картината, която оставям и затварям вратата.

Б. Добре. И се озоваваме пред втората врата вдясно, която ще те отведе в света на
личното свръхсъзнание. Влез през тази врата да видим какво се случва там?

Г. Виждам детска градина. Деца на пода. Май не е детска градина. Деца на пода! Едно, две, три. Едно момиче и две момченца. Едното момченце е по-голямо.... като че ли другите са на една възраст.

Б. Да видим защо ги виждаш тези деца?

Г. Седнали са все едно в кръг, но са с разперени краченца, едва ли не образуват тип петолъчка, някакъв ъгъл с краченцата си.

Б. А усещането ти какво е, като ги гледаш?

Г. Все едно там се образува една дупка и тези деца потънаха.

Б. Хм. И после?

Г. Тъмно е. Навсякъде. Няма какво да следя. Тази дупка все едно нали е огледало. Отражение на такава... прокажена жена.

Б. В огледалото се отразява образа на прокажена жена...

Г. Ами то не знам как да го нарека...□ такава кожна болест, предполагам е това...

Б. Да, то проказата е ... да....

Г. И е с маска.

Б. Я да видим защо я виждаш тази жена?

Г. Тя всъщност от някъде, от средновековието е като че ли... с такива...пищните облекла.

Б. Т.е. богата, така ли?

Г. Да, да. Богата, то и огледалото е такова, не е обикновено.... с разни мотиви е...

Б. А обстановката около нея?

Г. Излиза от стаята си, като че ли излиза през вратата, ама е с маска.

Б. Маската е заради увреждането на лицето?

Г. Ами така го усещам.

Б. Така. И да видим защо те насочват към тази сцена. Какво трябва да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш чрез нея?

Г. Има някакъв срам в тази жена, не знам на какво се дължи.

Б. Може би на лицето ѝ.

Г. Не. Загуба на деца.

Б. И като влезеш в нея, какво е усещането да бъдеш тази жена? Какви мисли и чувства минават през нея?

Г. Ами съжالياва, че е изпуснала този шанс... Да ги има тези деца. Някак... това ми е усещането за нея.

Б. Този проблем с кожата на лицето ѝ, той израз на какво е?

Г. Да ѝ напомня това.

Б. Кое точно?

Г. Че ги е загубила тези деца. Срам или болка. По-скоро срам, срам някакъв ми излиза.

Б. Добре. И защо ти припомнят тази жена..., тази история? Защо това е важно за теб?

Г. Хм.... Нали един вид, че все едно....Усещането ми е такова..., че можело е да.... някак си върху себе си го усещам това, че можело е да бъда майка и по-рано.

Б. Т.е. да не пропуснеш и ти като нея възможността, така ли?

Г. Малко... мен ме плаши и това все едно ми казват „Ти си го пропуснала“ – някакво такова усещане ми остава.

Б. Добре. Я да видим ангела. Той какво, как гледа на всичко това, което се случва там в света на личното свръхсъзнание?

Г. Тука ме е страх определено. Усещане за страх, че съм изпуснала момента, но ангела не мога да разпозная как ме гледа в момента.

Б. Добре. Има ли там нещо друго, което трябва да се случи, което трябва да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш?

Г. Все едно ми казва „Всичко зависи от теб“ И един мъж качи тази жена на един кон и тя тръгна нанякъде.

Б.С какво усещане се случва това?

Г. Имам болка в сърдечната област.

Б. Болката от какво е породена?

Г. Хм. Тя отива на гроба на тези деца. Оле! Ужас! (Въздиша тежко)

Б. А това имаш ли чувство да е твоя самоличност в твой минал живот?

Г. Като че ли се припознавам. Като че ли... не знам защо така реагирах. Все едно, че тя ги е убила.

Б. Да, трябва ли там още нещо да видиш, да почувстваш, да узнаеш?

Г. Но защо ги е убила?! Не знам.

Б. Върни малко назад лентата да видим какво се е случило, как се е стигнало до смъртта на тези деца? Това вероятно бяха онези три деца, които видях в началото и които пропаднаха....

Г. Да, да, същите!

Б. Но да видим каква е връзката между смъртта на тези деца, нея...

Г. Хм, защо пак ми излиза, че всъщност е вещица някаква. И трябвало да се отърве от тях и лично да ги убие. Но болката седи.

Б. И там имали нещо друго, на което трябва да обърнеш внимание и което е важно?

Г. Сега се качи на коня и почна да препуска и се хвърля от скалата заедно с коня.

Б. И така си слага край на живота?

Г. Да!

Б. Добре. А цялата тази история, която видя, която си припомни, какъв отпечатък или отзвук от нея достига до теб. Какво влияние ти е оказало всичко това?

Г. Страх и болката да ми се случи същото евентуално, ако имам дете. Нещо такова го разпознавам.

Не съм превъзмогнала това убийство.

Б. Добре. А има ли това, което се е случило тогава, някаква връзка със семейството, родителите, при които си попаднала сега?

Г. Някак като че ли разпознавам това, че майка ми е казала, че е направила аборт след мене. Друго детенце е можело да имат. На това ми напомня..... и смъртните случаи в нейното семейство. Там бабите.... Нищо друго не ми излиза, като че ли.

Б. Добре, и като се върнем там в света на личното свръхсъзнание към онази ситуация там, как може да бъде излекувана тя и този негативен отпечатък, който оставя тази ситуация в теб. Как това може да бъде изцелено?

Г. Защо пак като прошка разпознах. Да простя на всички предци. Нещо такова ми се появява. Защото влача много техни котви.

Б. Да и нека конкретно да видим какво трябва да направиш, за да бъде изцелено всичко това, да се освободиш от него?

Г. Не мога да разпозная нищо в момента все още.

Б. Нека да повикаме пак ангела на помощ. Нека той да (прекъсва го)

Г. Виждам огледало и свещи. Голямо огледало..... и запалени свещи.

Б. Колко са свещите, какви са?

Г. Освен себе си, като че ли виждам и някакво друго отражение в огледалото, но не мога да разбера....

О, Боже! Туй са.... Ужас! Изплашиха ме... Това са предците наредени. Така ги усещам, не мога да ги видя. И свещите са за тях. Оооо, направо ме плаши тази ситуацияОууу.

Б. Но свещите много ли са?

Г. Не мога да ги преброя в момента.

Б. И как се разгръща ситуацията?

Г. Свещите са такива, ааа, по-дебели такива, свещи за палене. Все едно мнооого дълго трябва да горят. Едва ли не, че няма да приключи бързо това изцеление.... Ей такива, каквито са в хола - дебели свещи.

Б. И като горят дълго до какво ще доведе това?

Г. Изцеление, но ще гори дълго... Но трябва аз да го направя това.Трябва аз да я

запаля тази свещ. Затова съм си избрала това семейство, с мисия!

Б. Т.е. какво чувстваш и осъзнаваш сега?

Г. Тежка мисия.

Б. А мисията се състои в какво?

Г. Изцеление на рода. Всички това чакат.... Надеждата им е в мен. Не знам защо така ме гледат с очакване аз да го направя.

Б. А ти? Как се чувстваш?

Г. Готова! Все едно готова за това. Искам да го направя. Искам да приключи това. Не искам да влача този товар и не искам да се предава напред. Искам следващото поколение да почне на чистото. Аз съм седмото поколение. Сега ми излезе числото 7.

Б. Чакай сега. Заради това ли се бавиш с раждането на дете. Защото първо трябва(Г. го прекъсва)

Г. Оооо, да (плаче) трябва да приключи това!

Б. Даааа, сега е ясно вече. А ти видя, почувства, разбра какво се иска от теб, какво трябва да направиш?

Г. (Плаче) За да не влачи тази карма детето ми.

Б. Дааа, няма нищо случайно. Добре, сега ангелът как гледа на всичко това?

Г. Успокоява ме (Плаче), че всичко е с времето си. Че ще получа това, което искам. С голяма любов ме прегръща. Това е, което усещам. Той ще ме води. И да не се плаша.

Б. Добре. Ти имаш неговата подкрепа, неговото обещание...

Г. Сега е все едно.... как изглежда, ми е мисълта, този ангел... постоянно си сменя визията.

Б. Сега как изглежда?

Г. Ами все едно е баба ми.

Б. Интересно. Тази същата баба ли?

Г. Същата, същата. И тя ме наблюдаваше на предна позиция принципно като отражение в огледалото, нали.... последния починал.... Подкрепя ме. Това усещам от нея.

Б. Добре, чудесно е това.

Г. И че ще направи всичко, с което може да ми помогне. Тя бди над мен.

Б. Браво! Добре. Може би вече приключихме работата си в света на личното свръхсъзнание? Готови ли сме да излезем от него?

Г. Да. Само искам да я прегърна.

Б. Добре, прегърни я.

Г. Еееех! Пращам Любов на всички останали, но не ги познавам. В смисъл такъв... знам, че са ми предци, но не ми излизат образи, но ги обичам.

Б. Тя ще стигне до тях. Добре, до когото трябва, ще стигне. А ние напускаме света на личното свръхсъзнание и се озоваваме в коридора пред третата врата вдясно, която ще те отведе в света на колективното свръхсъзнание. Да видим, като влезеш там, какво виждаш и чувстваш там да се случва?

Г. Някаква птица се върти над мен, пак е тъмно. Не всъщност не, не е птица, а е самолет. Аз съм бебе и това е играчка, закачена на леглото. Наблюдавам го с интерес как се върти..... Хм! Що реших, че съм бебето, като □ се виждам сега като майката, която има това пухкаво бебе. Боже какво ангелче.... (въздиша). Ами май нищо друго не виждам. Това бебе е...

Б. На какво друго трябва да обърнеш внимание в света на колективното свръхсъзнание и защо те насочиха точно там?

Г. Сега изведнъж това дете порасна. Стана от три до пет годишно може би, по-скоро на три. То ме води. Иска да отидем някъде.

Б. Да видим къде иска да те заведе?

Г. А него пък някой друг го водеше. Някакво друго момче по-голямо от него. Тъмно е и нищо не виждам. Някакви искри огнени. Все едно вървим през някакъв такъв тунел. Хм. Но нищо друго не виждам. Накъде ме води?

Б. Да. Ще видим къде ще стигнете, какво ще видиш, ще почувстваш, ще осъзнаеш?

Г. Това детенце плаче, има играчка - меченце. А не - зайче. Играчката е по-голяма от него, плюшена е. (смее се)

Б. И как се разгръща ситуацията, какво се случва?

Г. Това детенце сега е момиче. Виждам му опашките. Отива при баща си..... О, боже, това ми е второто дете! Баткото беше първото, момче. Момченцето пораснало вече. Ама защо е друг мъжът? (смее се). Момченцето е с тъмна косичка, момиченцето е русо. Заведе ме при баща си.

Б. Баща му как изглежда?

Г. Рус.

Б. Т.е. не е Н.?

Г. Не, не.

Б. А познат ли ти е?

Г. Да, познат ми е, но поне на него го оприличавам в момента.

Б. И какво е усещането, което ти носи?

Г. Смесено.

Б. Добре. Да видим защо те насочват към тази ситуация, какво трябва да видиш, да прозреш чрез нея, което е важно за теб?

Г. Този човек е винаги до мен. Чувствам някаква подкрепа. Но няма такава любов! Някак, все едно..., как да кажа, все едно по принуда. Не принуда, ами.... все едно така трябва да бъде. В смисъл, така ще е добре, ако този човек е до мен. Едва ли не усещането е такова, че той ще ми доотгледа децата. С него ще ги доотгледам, в такъв смисъл.

Б. Добре. Има ли там нещо друго, което трябва да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш?

Г. Ми... туй ми се дава...болка.

Б. Кое?

Г. Това, което виждам и усещам. Не ме удовлетворява все едно.

Б. Добре. Да попитаме ангела. Той какво мисли, към какво те насочва?

Г. Влезе някакъв тип. Критикуващо ми говори сега в момента, че не всичко става така както искаме, нали....

Б. Т.е. какво иска той от теб?

Г. Да се примиря с някои неща, но това не ми е ОК.

Б. Добре.

Г. Има болка тук.

Б. А ангелът смята ли, че може да се направи нещо, да се промени нещо, за да изчезне тази болка?

Г. Аз трябва усещането ми е такова, че аз трябва да открия смирението в себе си...

Б. Т.е. това ще бъде предназначението на тази ситуация? Така ли? Да се смириш и да можеш да я приемеш?

Г. На този етап не мога да я приема тази картина, просто....

Б. Ангелът сега как те гледа и как изглежда?

Г. Не е доволен.

Б. Да видим какво може да се трансформира в цялата тази ситуация в света на колективното несъзнавано?

Г. Трябва да премахна това, което нося от баща си. А... това, което усещам в себе си, че нося от него, припознавам в себе си.

Б. Което носиш от баща си?

Г. Да, да. Постоянно съм се доказвала по някакъв начин и трябва да го премахна това нещо. Каквото било, било.

Б. А виждаш ли пътя, начина, метода, по който това може да се случи?

Г. Трябва да работя върху това да съм жена. Това е усещането ми.

Б. Добре. А какво ще ти помогне да разгърнеш своята женственост? И да активираш своята женска енергия?

Г. Виждам се, че все едно съм някъде и се моля. Но съм в манастир някакъв (въздишка). Все едно да отида в църква и да се помоля.

Б. И до какво ще доведе това?

Г. Не, не знам. Излиза ми да се свържа с предците на майка ми. Тази линия някак усещам.... че трябва да..... тази връзка да я създам.

Б. И какво ще събуди, ще пробуди в теб тази връзка?

Г. Любов ми излиза. Там ми е загубена връзката. Просто трябва да си я върна...да се свържа с тях. Все по майчина линия. Виждам ги как са наредени.

Б. Жените от рода на майка ти, така ли? Назад през поколенията...

Г. Да. Майка, баба. Нататък другите. Нали нямам изображение твърдо, защото не знам как изглеждат.

Б. Но тази връзка се възстановява с молитвата, която правиш.

Г. По някакъв начин даже сега в момента ги усещам, все едно, че са дошли там, за да се свържат с мен.

Б. Да, да, да. Добре. И там, приключихме ли работата в този свят на колективното свръхсъзнание?

Г. Оставиха, оставям свещ за всяка една... изпращам им цялата си любов и искам да са с мен. Искам да са част от мен. И майка ми се появи. Малко се плаша тука, че не искам и тя да ... не искам да е от мъртвите.... Не знам защо е тази картина.... Не искам да си отиде скоро.

Б. Но тя се появява и какво виждаш и чувстваш за нея?

Г. Искам да я прегърна, да ѝ кажа, че я обичам, преди да е станало късно. Не знам

защо... плаши ме това, че все едно ще остана и без нея, и то скоро. Като че ли иска да си отиде. Тук не се чувства добре.

Б. А ангела? Я да го погледнем? Пак да видим...?

Г. (разплаква се). Но не може да си отиде, докато не е видяла моите деца.

Б. Това ли казва ангелът?

Г. Това ми е усещането за майка ми.

Б. Че тя няма да си отиде, преди да е видяла твоите деца, така ли?

Г. Да.

Б. Дааа. Това успокоява ли те!

Г. Не много... Пак ще си отиде.

Б. Ами то всеки ще си отиде. Рано или късно, всеки си отива.

Г. Не искам да я губя. Може би това е нещото, което... В смисъл такъв, че тъкмо сега се чувствам свързана с нея.... Ангелът ми казва да не се притеснявам, няма да е скоро. Сега оставам с някакви смесени чувства - късно ли ще родя или....оф... или тя ще си отиде скоро? В този смисъл.

Б. Добре. Ангелът има ли нещо друго, което смята за необходимо да ти разкрие в света на колективното свръхсъзнание, или трябва да излизаме оттам?

Г. С двете си деца съм и децата тичат да прегърнат всички баби и им благодарят. И си излизаме оттам, откъдето сме влезли.

Б. Добре. Излизаме от света на колективното свръхсъзнание и се насочваме към четвъртата, последна врата вдясно, която ще те отведе в света на космическото свръхсъзнание. Влез и ми опиши какво виждаш и чувстваш там?

Г. Хм. Тъмно е все още, бравата я видях ясно горе на вратата. Усещането е, че някъде се нося, нямам човешко тяло... някъде съм.... като... □ свободно се нося из пространството.

Б. Така, и какво трябва да видиш, да почувстваш и да осъзнаеш там?

Г. Рея се... едно такова безтегловно състояние.

Б. Има ли нещо, към което се насочва вниманието ти?

Г. Мъж и жена. Чак не искам да го повярвам това.

Б. Но какво е то?

Г. Мъжът е починал.... На стола, както си седи...

Б. А ти си жената ли?

Г. Да.

Б. Аха.

Г. Хм. На възраст някъде над 50-60 години като че ли, не знам...

Б. И какво е усещането, като се пренасяш там, в тази сцена?

Г. Изненадващо е, че тази жена все едно е знаела, че такъв ще е края.

Б. Т.е. как го приема тя?

Г. Приема го. В смисъл... знаела е, че ще се случи това нещо.

Б. И го приема като нещо естествено, така ли?

Г. Нормално, да.

Б. Да. И теб, кое те изненадва всъщност, от какво си учудена?

Г. Ами видях Н.

Б. Да, и какво ти прави впечатление в ситуацията и защо ти я показват. Какво се иска от теб да видиш в нея, да почувстваш и да осъзнаеш?

Г. Че не трябва да отлагам нещата. Животът е кратък, това ми е усещането, че моментът трябва да се изживява. Че нищо не е вечно!

Б. Ангелът как гледа на това, което констатираш в момента?

Г. Поучително.

Б. С две думи?

Г. Че трябва да действам. И да мога да живея тук и сега. Да се наслаждавам на момента, защото наистина животът е кратък. Някак съм помъдряла, а аз съм и по-стара там. Определено да вземам от живота каквото мога да взема, без да отлагам.

Б. На това ли те учи тази жена, там?

Г. Ами това ми е усещането. Няма страх, болка, ридание или нещо от сорта заради смъртта на мъжа. Не е това.

Б. А има осъзнаване, че животът е кратък и...

Г. Има осъзнаване, че рано или късно се стига до това, затова трябва да се изживява момента.

Б. Дааа. Добре. Има ли нещо друго в света на космическото свръхсъзнание, което трябва да видиш, да почувстваш, да осъзнаеш или това е достатъчно?

Г. Възрастна съм сега, защото видях и внуци. Помъдряла жена вече (засмива се).

Б. И какъв е вкусът на живота?

Г. Какъвто си го направиш.

Б. Да. А тази жена?

Г. Не съжالياва за нищо.

Б. Защото е живяла..., как всъщност е живяла? Какво усещаш чрез нея?

Г. Пълноценно е живяла, това ми е усещането за нея.

Б. Добре. И това можеш да попиеш от нея в себе си и да го приложиш в живота си, в отношението към живота си, така ли?

Г. Да.

Б. Добре. И, мисля, че... (прекъсва го)

Г. Ангелът и той е доволен...

Б. Даа. Сега как те гледа... на финала вече на оцялостяването?

Г. Хм. Сега пред мен са очите на Н. Все едно той вече е станал ангел... отишъл си е. И той е доволен, и чака с нетърпение пак да сме заедно. Това е усещането - че ние пак ще се срещнем, пак ще бъдем заедно.

Б. Добре. И сега имаш ли вече усещането, че можем да излизаме от света на космическото свръхсъзнание и да се придвижваме към финала на оцялостяването?

Г. Да.

Б. Добре.

Г. Ама едно сбогом да си кажа с всички, за да мога да затворя вратата.....Да, готова съм!

Б. Добре. Сега вече ще вървим към финала на оцялостяването...

Оцялостяване на Г. Д.

Четвъртък, 31 Октомври 2019 19:48 -
